

“ใช้เฉพาะในราชการ ไม่เป็นสิ่งพึงเปิดเผย”

บันทึก

เรื่อง การลงโทษข้าราชการกรมรถไฟ

หนังสือกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี ที่ ๗๑๕๔/๒๕๕๔ ลงวันที่ ๒๐ กรกฎาคม ๒๕๕๔ ส่งเรื่องของ ก.พ. ขอรื้อในปัญหาข้อกฎหมายมาว่า เนื่องจากได้มีพระราชบัญญัติปรับปรุงกระทรวงทบวงกรม (ฉบับที่ ๑๔) พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศใช้เมื่อวันที่ ๓๐ มิถุนายน ๒๕๕๔ ซึ่งไม่มีกรมรถไฟอยู่ในกระทรวงคมนาคม และได้มีพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศใช้ตั้งแต่วันที่ ๑ กรกฎาคม ๒๕๕๔ จัดตั้งการรถไฟเป็นองค์การขึ้น บรรดาข้าราชการที่สังกัดกรมรถไฟเดิมจึงต้องพ้นจากฐานะการเป็นข้าราชการโดยต้องออกจากราชการฐานยุบเลิกตำแหน่ง แต่ขณะนี้ปรากฏว่ามีข้าราชการกรมรถไฟถูกสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัยอยู่ระหว่างพิจารณามาก ที่ถูกสั่งพักราชการอยู่ก่อน และเจ้ากระทรวงรายงานขอให้ ก.พ. พิจารณาเพื่อไล่ออกหรือปลดออก ซึ่งกำลังอยู่ในระหว่างการพิจารณาของ ก.พ. ก็มี ที่กระทำผิดอยู่ก่อนและถูกสอบสวนทางวินัยยังอยู่ระหว่างการพิจารณาของกรมรถไฟอยู่ก็มี โดยที่พระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ไม่มีบทบัญญัติว่าด้วยข้าราชการรถไฟไว้แต่อย่างใด และโดยที่คณะกรรมการกฤษฎีกาเคยพิจารณาวินิจฉัยว่า ข้าราชการที่ถูกสั่งให้ออกจากราชการเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว จะมารื้อฟื้นเรื่องขึ้นแก้ไขเปลี่ยนแปลงสิ่งใหม่ให้เป็นโทษแก่ผู้นั้นอีกไม่ได้ (เรื่องนายสมบุญ บุญเรือง) กับเคยพิจารณาวินิจฉัยว่าข้าราชการที่ครบเกษียณอายุในภายหลังหาเป็นเหตุให้การกระทำผิดวินัยสิ้นสุดลงได้ไม่ (เรื่องนายบัว กมลเสถียร) ก.พ. จึงสงสัยว่า ข้าราชการกรมรถไฟที่ต้องออกจากราชการโดยถูกยุบเลิกตำแหน่งตามกฎหมายแล้วเช่นนี้ อาจมีเรื่องถูกสอบสวนทางวินัยให้พักราชการหรือไม่ถูกสั่งพักราชการ และเจ้ากระทรวงได้รายงานมาให้ ก.พ. พิจารณาเพื่อไล่ออกหรือปลดออกจากราชการอยู่ก่อนก็ดี หรือเจ้ากระทรวงเพ่งหาความเห็นรายงานมาให้ ก.พ. พิจารณาเพื่อไล่ออกหรือปลดออกจากราชการภายหลังก็ดี ก.พ. จะพิจารณาลงโทษได้ประการใดหรือไม่ จึงขอให้คณะกรรมการกฤษฎีกาพิจารณาให้ความเห็น

คณะกรรมการกฤษฎีกา (กรรมการร่างกฎหมายกองที่ ๑) ได้พิจารณาแล้วเห็นว่า การที่ข้าราชการกรมรถไฟได้ถูกสอบสวนพิจารณาโทษทางวินัย และในขณะที่กำลังทำการพิจารณาซึ่งบางรายถูกสั่งพักราชการก็ดี และอยู่ในระหว่างการพิจารณาของ ก.พ. ก็ดีนั้น ได้มีพระราชบัญญัติการรถไฟแห่งประเทศไทย พ.ศ. ๒๕๕๔ ประกาศใช้จัดตั้งกรมรถไฟเป็นองค์การขึ้น บรรดาข้าราชการในกรมรถไฟที่ได้รับคำสั่งให้ออกเพื่อไปทำงานในองค์การต่อไป จึงขาดจากฐานะเป็นข้าราชการ ฉะนั้น การที่จะลงโทษข้าราชการกรมรถไฟซึ่งทำผิดวินัยอยู่ก่อนที่กรมรถไฟ

ได้ถูกยกฐานะขึ้นเป็นองค์การนั้นจะกระทำได้เพียงใดนั้น คณะกรรมการกฤษฎีกา เห็นว่า พระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือนนั้นเป็นพระราชบัญญัติที่ใช้บังคับแก่บุคคลที่เป็นข้าราชการ ในการพิจารณาโทษทางวินัยก็จะลงโทษได้แต่เฉพาะผู้ที่ เป็นข้าราชการเท่านั้น จะลงโทษ แก่ผู้ที่มิใช่ข้าราชการไม่ได้ ส่วนบุคคลที่ได้เคยเป็นข้าราชการมาแล้ว เมื่อได้ถูกทางราชการ พิจารณาให้ออกจากราชการจะเป็นด้วยเหตุประการใด ๆ อันเป็นการเสร็จเด็ดขาดไปแล้ว ก็หา อาจจะทำการพิจารณาหรือฟื้นกันใหม่เพื่อเปลี่ยนแปลงหรือแก้ไขคำสั่งซึ่งให้ออกจากการนั้นเสีย ได้ไม่ กรณีเช่นนี้ คณะกรรมการกฤษฎีกาได้เคยวินิจฉัยและให้ความเห็นไปแล้ว คือ ในเรื่อง การสั่งให้ข้าราชการออกจากราชการ (กรณีนายสมบุญ บุญเรือง) ซึ่งได้ทำความผิดฐานแจ้งความเท็จ ถูกศาลพิพากษาปรับ ๔๐ บาท กระทรวงมหาดไทยได้มีคำสั่งให้ออกจากการฐานมีมลทินตาม ความในมาตรา ๔๓ (ก) แห่งพระราชบัญญัติระเบียบข้าราชการพลเรือน พ.ศ. ๒๔๘๕ เป็นการ เสร็จเด็ดขาดไปแล้ว แต่ ก.พ. เห็นว่าควรปลดออกหรือไล่ออกตามความในมาตรา ๖๑ (ฉ) ฐาน ประพฤติชั่วอย่างร้ายแรง คณะกรรมการกฤษฎีกาได้ให้ความเห็นว่าเมื่อเจ้ากระทรวงได้มีคำสั่งให้ นายสมบุญ บุญเรือง ออกจากการเพียงฐานมีมลทินมัวหมอง ซึ่งมีอำนาจที่จะทำได้ตาม บทบัญญัติของกฎหมาย ก็ต้องนับว่ากรณีนี้ได้ถึงที่สุดแล้ว จะหรือฟื้นเรื่องที่ถึงที่สุดแล้วมาพิจารณา ใหม่ ให้เป็นผลร้ายแก่ข้าราชการผู้นั้นอีก หาเป็นการกระทำที่ชอบไม่ (ดูบันทึกเรื่องนี้ซึ่งส่งพร้อม กับหนังสือที่ น. ๑๙๐๒/๒๔๙๒ ลงวันที่ ๑๒ พฤศจิกายน ๒๔๙๒)

สำหรับปัญหานี้ก็เช่นเดียวกัน ถ้าข้าราชการกรมรถไฟผู้ซึ่งถูกพิจารณาสอบสวน เพื่อลงโทษทางวินัยนั้น ได้เป็นผู้ซึ่งทางราชการได้สั่งให้ออกจากการไปพร้อมกับคำสั่งที่ให้ ข้าราชการรถไฟทั้งหมดไปทำงานในองค์การนั้น ก็จะต้องได้ว่ามีคำสั่งให้บุคคลเหล่านั้นออกเสร็จ เด็ดขาดไปแล้ว การที่จะพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัยซึ่งยังค้างพิจารณาอยู่ก็หาอาจทำได้ไม่เพราะ จะเป็นการเปลี่ยนแปลงและแก้ไขคำสั่งที่ได้ให้ไว้แล้วไป ตามความเห็นที่คณะกรรมการกฤษฎีกา พิจารณาให้ความเห็นไปแล้ว ดังกล่าวข้างต้น แต่ถ้าข้าราชการผู้ต้องสอบสวนเพื่อพิจารณาลงโทษ ทางวินัยนั้น ทางราชการยังมีคำสั่งให้ออกไปจากราชการแล้ว คณะกรรมการกฤษฎีกาเห็นว่า ตราบใดที่การพิจารณาสอบสวนเพื่อลงโทษข้าราชการทางวินัยยังดำเนินอยู่ โดยที่การพิจารณา ยังไม่ถึงที่สุด แม้ว่าตำแหน่งจะได้ยุบเลิกไปโดยผลของกฎหมายเช่นนี้ ก็หาอาจจะทำให้การพิจารณา ลงโทษทางวินัยสะดุดหยุดลงไม่ ตรงกันข้าม การพิจารณาสอบสวนนี้ก็กลับเป็นการจำเป็นและเป็น ประโยชน์ของข้าราชการผู้นั้นเอง ซึ่งถ้าหากทางพิจารณาสอบสวนได้ความจริงว่ามีได้เป็นผู้ทำผิด วินัยแล้ว ก็จะต้องพิจารณาคำนวณบำเหน็จบำนาญตามระเบียบต่อไป กรณีนี้ทำนองเดียวกันกับ กรณีนายบัว กมลเสถียร ซึ่งทำความผิดในคดีอาญาถูกศาลพิพากษาให้ปรับ ในขณะที่กำลัง ดำเนินการสอบสวนเพื่อลงโทษทางวินัยนั้น นายบัว กมลเสถียร ได้มีอายุครบเกษียณ คณะกรรมการกฤษฎีกา ได้ให้ความเห็นไปแล้วว่า ถ้าหากว่าได้มีการพิจารณาเพื่อลงโทษทางวินัย และการพิจารณา ยังดำเนินอยู่ตลอดมาจนถึงที่สุด หากได้มีคำวินิจฉัยไปเป็นประการใด นายบัวฯ ก็ต้องรับเอาผลของการพิจารณานั้น การครบเกษียณอายุของนายบัวฯ ในภายหลังหาเป็นเหตุให้ การกระทำผิดทางวินัยสิ้นสุดไปไม่ (ดูบันทึกเรื่องการลงโทษข้าราชการหลังจากครบเกษียณอายุ

แล้ว (กรณีนายบัว กมลเสถียร) ซึ่งได้นำส่งกรมเลขาธิการคณะรัฐมนตรี พร้อมด้วยหนังสือที่ น.
๑๐๒/๒๔๙๔ ลงวันที่ ๑๙ มกราคม ๒๔๙๔)

อาศัยเหตุผลดังกล่าวข้างต้น คณะกรรมการกฤษฎีกาจึงเห็นว่า ถ้ากรมรถไฟได้มี
คำสั่งให้ข้าราชการที่ถูกลดขั้นเพื่อลงโทษทางวินัยออกจากราชการแล้ว ก็หาอาจจะพิจารณา
ลงโทษทางวินัยต่อไปได้ไม่ แต่ถ้ายังไม่ได้มีคำสั่งให้ข้าราชการเหล่านั้นออกจากราชการแล้ว ก็ชอบ
ที่จะดำเนินการพิจารณาต่อไปได้

(ลงชื่อ) เสริม วินิจัยกุล
(นายเสริม วินิจัยกุล)
เลขาธิการ

คณะกรรมการกฤษฎีกา
ธันวาคม ๒๔๙๔